

A ARTE DA INQUEDANZA

A vontade

As veces as cousas van á primeira, e ás veces, pois non. Se me atasco cun asunto pequeno, cunha tarefa con principio e fin, como preparar unha clase ou organizar unha xira, entón téñome que pór a facer algo mecanico para ver se así as cousas se aclaran, tipo pasar o ferro á roupa da semana ou dar un paseo dos longos. Tamén me funciona poñerme a facer o que non ten presa, o que podería facer noutro momento. Se cadra, canto menos tempo ten unha para facer as tarefas tanxibles, más produtiva é para sacalas adiante no menor tempo posible.

O problema é cando unha se atasca cun asunto grande: cun problema que ten principio, pero non fin, com a unha dúbida existencial sobre como afrontar a próxima década, ou se ir ou vir ou quedar no medio. Cando é así, entón volvo a Montaigne, o humanista e filósofo francés do século XVI que me salva a vida acotío. Nos seus ensaios atopo respuestas a preguntas que ainda non me fixen e con iso, ás veces, consigo desatascarme.

A miña idea da columna de hoxe fá sobre uns versos dunha canción de Caetano Veloso que atopa nun ensaio de Montaigne, pero sen querelo quedei enfrascada neste parágrafo: «En canto ao mandar, que semella tan doado (...), coido que é moito máis cómodo e máis grato o obedecer que o conducir; e constitúe un repouso grande para o espírito o non ter que seguir máis que unha ruta trazada de antemán (...).». E así, sen sabelo, saíñ dunha das grandes dúbidas que non me deixaban matinar ao meu xeito: a importancia de trazar unha ruta de seu.

Entón, estoutra cita de Virxilio, *audentes fortuna iuvat* («aos que se atreven, a fortuna sorríelles»), pareceume o mellor xeito de rematar esta modesta columna sobre a vontade.

Real Asociación
Amigos
Museo
Reina Sofía

Muy de cerca

| Isabel Blanco Actriz e produtora

«Gustariáme ter sido John Malkovich»

JORGE CASANOVA

Non foi sinxelo pechar unha cita con Isabel Blanco (Berna, 1974), pero finalmente vémonos nunha cafetería da Coruña onde aparece vestida de branco, cuns ollos que abre moi e un sorriso tan poderoso como o que se ve na televisión. Vén falar da seu novo proxecto, un programa producido e presentado por ela sobre a emigración. Isabel non quere entrar pola parte frívola da entrevista. Semella que toma todo moi en serio.

—Que está a facer agora?
—Desaparecíñ do mapa dous anos porque montei unha produtora para contar historias de emigración. É un formato novo que fala das xentes que xa non son emigrantes, senón ciadáns do mundo, e que se vai emitir pronto na TVG co nome de *Pasaporte Galego*. Eu síntome moi preto de toda esa xente.

—Porque a súa tamén é unha historia de emigración.

—Meus pais emprenderon un camiño de Santiago, pero ao revés. Menos espiritual e más económico, e trabaron desde aí o seu mapa do mundo. Meu pai contábamela a diario a historia de Santa Comba e as súas xentes e, cando eu chegaba ali, coñecía a todo o mundo. Meu pai morreu moi novo, pero deixoume un gran legado. A emigración é un eixe central da miña vida.

Marcoume para ben e para mal. Fixéñme produtora para destilar todo iso vivido.

—Tamén está na televisión portuguesa.

—Si, estou na RTP facendo *Verão azul*, que é un remake da serie española. Despois de ano e medio no programa *Pasaporte Galego*, case sen vida social, só traballando, colgo todo e soa o teléfono para ofrecerme este papel. Chego alí no coche de producción, probas de vestuario, moitas atencions... Tratáronme moi

ben. Goceino moi.

—Mellor interpretando que producindo?

—As dúas cousas son igual de divertidas.

—Como era de pequena?

—Era moi boa. Algo travesa tamén, pero en Suíza non podes facer moitas travesuras; é un país cheio de normas. Lembro aquelas vías de miles de quilómetros metidos no coche. Acababas nunha aldea que era o mundo rural, e entendías a túa conexión teórica con isto, alimentada todo o ano. Galicia era como a terra soñada. E sempre era unha dor cando che dicían: «*¿Cando marchas?*» Mal-dita frase!

—Deixemos a emigración e pónase imaginativa. No reparto de que película de todas as que se rodaron na historia lle gustaría estar?

—Hum, en *Blade Runner*. Hai moitas fantasías na cabeza. Se fose home gústarme ter sido John Malkovich. Gústame todos os rares. Tamén Sean Penn. Ou Rutger Hauer.

—Que lle gusta facer cando non traballa?

—Gústame vivir. Facer o que sexa.

—Autodefinase en poucas palabras.

—Uf! A ver... Traballadora e extremadamente familiar. Desprezo o superfluo e tamén son fantasiosas... por exceso de realidade.

—Vívese mellor sendo guapo ou guapa?

—Non vivirei os anos suficientes para responder a esta pregunta. Pero diría que non me foi especialmente mellor pola miña apariencia física. Seguramente foi máis un hándicap ca outra cousa. Eu fíome pouco da beleza,

za, pero fascínámame a intelixencia e a bondade. A beleza non grande é ter moi-síma alegría.

—Namórase moi?

—Digamos que, cando me moro, fágoo incondicionalmente.

—Non ten fillos.

—Eu, se tivese que ter fillos, ríao como a miña se me educou nun núcleo familiar. Non chegar o momento porque me chegará moi pronto meus sobrinos. Comecei a dedicarme a eles e convertéronse nun eixe central, instinto materno activouse aos vinte e pico e aí está, flotando, ha, ha.

—Que tal na cociná? Gústalle.

—Fascínáme. O cebiche de corvina e os baos [tipo de bolo de pan recheo, habitual da cociná chinesa] son os meus pratos de verán. Imposible non estar a día das tendencias, tendo ases da cociná tan preto. A cociná de investigación paréceme o miúdo.

—Prescindindo do que pensan, que candidato lle parece máis atractivo? Pedro Sánchez, Pablo Casado, Albert Rivera ou Pablo Iglesias?

—A política non me atrae.

—De que se arrepiente?

—Arrepíntome de non facer.

—Un lugar favorito.

—Schwellbrunn, a vila onde fixemos *I Franco*, 14 pesetas.

—Como é un día perfecto?

—Pois un día coa miña familia, os meus amigos e que todo o mundo estea ben. Non podo ser feliz se os meus satélites non o son.

—Como se leva co móvil?

—Teño un flirteo increíble con el. Pero é que teño moitas cousas do traballo no móvil. Aínda así, intento que as dependencias non dominen a miña vida.

—Unha canción.

—*I will survive*, de Gloria Gaynor.

—Que é o máis importante na vida?

—O dereito a vivila. E amar,

ILUSTRACIÓN ED

GRACIAS A todos nuestros socios.

Por su generosa colaboración con la que podemos apoyar al Museo a través de donación de obras de arte y otras acciones.

Tú también puedes colaborar y disfrutar de las ventajas de ser socio.

www.amigospuseoreinasofia.org
c/ Santa Isabel, 52 • 28012 • Tel.: 915 304 287
asociacion@amigospuseoreinasofia.org